

Моята душа, ти в нея разгоре
 Жаждата по непостижни висини.
 Аз усещам нежде дълбоко в себе
 Да кипи, да се подема като прилив
 На пресушвани сълзи вълната смела.
 Аз търпех, аз знаех само да се моля,
 Ала ти, море, научи ме да искам.
 От дълбочините на сърцето ми
 Се изтръгва вик за волен свой живот.
 Искан ми се да съм чайка, да разпъна
 На желанията си крилата смели
 И опиянена от простора волен
 Върлу разиграните вълни да падна,
 Да заспя и ти, море, да ме люлееш
 С песента си в непробуден хубав сън.

Мария пада на пейката и слага отпуснатата глава в ръцете си. Вълните буйно се издигат по вълнолома и из тях излиза цел в вода Тритон.

ТРИТОН

Не е ли сън? Не е ли това видене?
 Аз я виждам нея, моята мечта
 Как е кротко тя заспала. Сетен лъч
 По косите я целува.

(приближава я) Чуй, Мария,
 Събуди се. Виж ме. аз съм тук при тебе.

Тритона погалва Мария по косите. Тя се стреска, става и отдръпва уплашена.

МАРИЯ

Кой си ти? Как дръзна да ме доближиш?

ТРИТОН

Мойто ли внезапно идване те плаши?

МАРИЯ

Непознат е мене твоя глас и странен!

ТРИТОН

Не купне ли цел живот за мене ти?

МАРИЯ

Твоя вид е страшен, твоя поглед — зъл.

ТРИТОН.

Страх ли те е още от своята смела мисъл?